

№195

Квітень - 2008 - April

Рік XVII

Цей жарт не має ніякого відношення до політики...
 Пасуться дві телички, а з другої сторони потічка — бик.
 Телички: — Як тебе звати?
 Бик: — Я Бик Яйцеслав!
 Телички: — Ходи до нас, побавимось...
 Бик розганяється, стрибає, але зачіпається яйцями за огорожу і відриває їх.
 Телички: — Як ти там казав тебе звати?
 Бик: — Та просто Славко...

ВИЯСНЕННЯ: Редакція "Всесміху" одержує багато різного гумористичного матеріалу через інтернет. Інформація, що приходить електронною поштою, не питає ані кордонів, ні імен, ані дозволу... Авторство зазвичай неможливо встановити. Тож якщо хто впізнає свою творчість на наших сторінках, не ображайтесь — це не піратство, а радше те, що падає даром нізвідки. Однак — дякуємо...

А ТИМЧАСОМ В РОСІЇ...

Загадкова послідовність вождів Кремля: у 20-му столітті — лисий, волосатий, лисий, волосатий і т.д.

У 21-му столітті вже намітилася тенденція, що кожен наступний президент буде на 10 см нижчий від попереднього.

Медведев іде до трибуни, тримати свою першу президентську промову. Його помічник запопадливо бігає навколо:

— Одну секундочку, до вашого рукава причепилась якась ниточка. Ой, і до другого теж!..

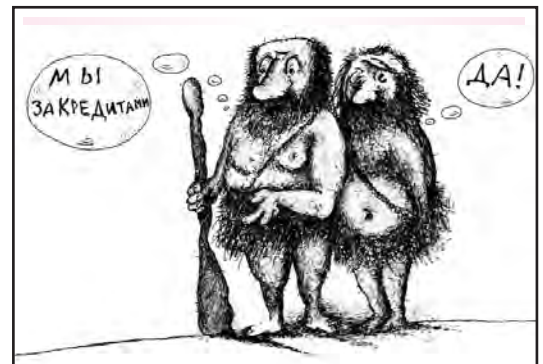
Раптом звідкись голос Путіна:

— Це потрібні ниточки, не чіпайте їх!

Володимир Красіленко

ІМПЕРСЬКА ВІЗИТІВКА

Впродовж стількох уже віків крізь сльози до істерик весь світ здригається від слів: «Москва слезам не верит!»

Всесміх (Laughter)
 Український сатирично-гумористичний журнал

Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадської Асоціації етнічних журналістів і письменників 2004 р. Внесений до Енциклопедії Сучасної України. Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
 Recipient of the 2004 Canadian Association of Ethnic Media award
 Published by Bcecmix Community Publishing Corporation, Toronto, Canada
 Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription/Передплата:

Canada and USA/Канада й США:
 \$45.00 (one year); \$24.00 (6 months); \$13.00 (3 months)
 Other countries/Інші країни: \$85.00 Can., \$75.00 US

Mailing address: Bcecmix, 1300 Woodhill Court,
 Mississauga, Ontario L5E 3H1 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707

E-mail: bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали. При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

Євген Дудар

"... А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ І... ДУМАЙТЕ!.."

(Скорочено)

Є така весільна пісенька: "Ви, музики, грайте, грайте, а ви, люди, чуйте...".

...Одна "українська" парламентарка з комуністичної фракції якось заявила: "У Радянському Союзі проститутки були, але проституції, як явища, не було...". Інший депутат пояснив це тим, що радянські проститутки віддавалися не за гроші, а з ідейних переконань.

В незалежній Україні явище проституції є. Політичної. А "проститутки" "віддаються" вже не з ідейних переконань, а за гроші. Істина: "Хто платить гроші, той замовляє музику" є істиною і сьогодні.

На даному етапі зусилля всіх "музикантів" спрямовані проти нової влади. Пролетарії єднаються з буржуями. Худі коти з жирними. Безбожники з попами. Параноїдні синки закатованих батьків з їхніми катами. Злодюги з "правозахисниками". Бандюги з "правоохоронцями". Навіть деякі ті, що вчора на Майдані стояли за спиною Ющенка, то там, то сям тицьнуть в його бік дульку... Правда, вони ще проти нього ніби й не "грають". Вони поки що лише підігрують. Отим "музикантам"...

Влада буває чесна і підла, продажна і своя. У нас сьогодні влада, здається, своя. І поки що — чесна. Звісно, тим, хто віками владарював над нами це не до шмиги. Їм потрібні у нашій хаті свої наймити. Ота божевільна дудко-мегафонна какафонія політичних трупів у Верховній Раді показала, що цих наймитів ще не бракує. Смородом своїх вчорашніх ідей вони ще будуть отруювати повітря.

Протиющенківська і українофобська брудня, що сунула

Далі на стор. 4

Армійський гумор

Прапорщик пояснює новобранцям суть земного тяжіння:

- Якщо камінь підкинути вгору, він падає на землю. Це значить, що на нього діє сила земного тяжіння.

- А якщо камінь впаде у воду?

- питає один солдат.

- Ну і дурак же ти, Сидоров. Це не наша справа, цим займаються на флоті.

• • •

Кілька солдат стають до рапорту і просять відпустку. Сержант каже, що тепер нема ніяких відпусток, хіба що кому помер батько, мати чи ще хто з найближчої рідні. Тут вперед виступив один:

— Товаришу сержант, в мене помер батько.

— Коли?

— Два роки тому.

• • •

Старшина прийшов на своє перше побачення, ніяковіє і мовчить.

- Скажи що небудь... - просить його дівчина.

- Стр-р-унко!

- Та ні, щось ніжне, приємне...

- Вільно!

Зійшлися російський депутат і український. Російський:

— Дивіться, як у нас народ Вітренко підтримує. Вона почувається в Росії, як удома.

Не те, що в Україні!

— То візьміть її до себе, — каже український депутат. — Однією навіженою стане менше...

— Не можемо. Жириновський проти.

— Чому?

— Конкуренції боїться!

“... А ВИ, ЛЮДИ, ЧУЙТЕ І... ДУМАЙТЕ!..”

лавиною у часи кучманізму, набрала іншої форми. Стала у позу ображеної Химки. "Нова влада нічим не відрізняється від вчорашньої... Діє старими методами... Порушує права людини!.."

Комуністи, як завжди, б'ють у барабани революції. Якої, вони й самі не знають. Кажуть, що соціалістичної. Але комуністи, як завжди, "послідовні". Вони думають одне, говорять інше, а роблять третє. Хоч і на лацканах синьо-жовтих прапорців з тризубом ще не носять, але гривні з тризубом вже беруть. У релігію кинулися. Адам Мартинюк вже цитує не Маркса, а Ісуса Христа. Катерина Самойлик православ'я захищає. Правда, поки що російське від українського. Навіть такий незламний комуніст, як Герасимов, закликав до "християнської моралі." Мовляв не треба піднімати питання про примирення ветеранів ОУН-УПА з ветеранами Червоної Армії. Бо це – не по-християнськи, турбувати старих людей. Демагогія хвороба страшна.

"Регіонали", в основному, грають на "двуязычії". І опираються на поп-музику, Московського патріархату. Є в "музикантів"-регіоналів джерела фінансування.

"Проффессор" признався, що вони ті ж самі, що були.

Отже ті ж самі замовники "музики", що були вчора...

Тепер щодо влади. Що вона обіцяла. Чого не зробила.

Давайте повернемося до пісеньки. Не тої, якою починали. А отієї, у якій парубок дівчині перед одруженням обіцяв: і хатку, і сіножатку, і ставок, і млинок, ще й вишневий садок... То розумна дівчина знає, що хатку треба збудувати, сіножатку виплекати, ставок запрудити, на ньому збудувати млинок, а вишневий садок – посадити. На все це треба кошти, праця і час. Вона скаже нареченому: "Давай поєднаємо свої долі, і разом будемо цього всього старатися"... А дурна, щойно вислизнувши з-під вінця, заверещить: "Ти обіцяв! Де воно?.."

А "воно" з неба не падає... "Воно" тільки в російській народній казочці про Іванушку-дурачка, який сидить на печі, а "воно" само з "блінами" в рот залітає...

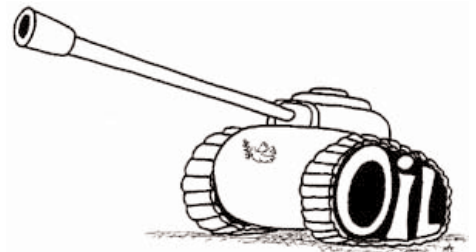
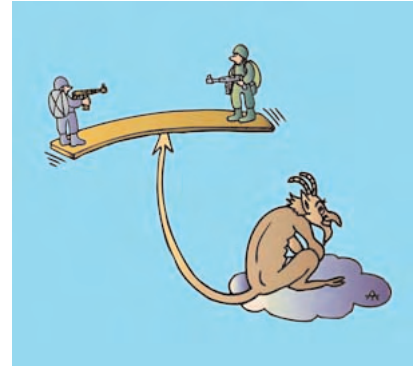
Євген Дудар

8 липня 2005 р. Київ, хутір "Мозамбік".

- ✱ Життя — це гра, в якій ти обов'язково в кінці програєш. Однак чудовою властивістю цієї гри є те, що всі виходять у фінал.
- ✱ При певному бажанні і належному вмінні і в чистому полі можна голосно гримнути дверима.
- ✱ Тому хто цілий день працює, ніколи заробляти гроші.
- ✱ Люди ж мають таку вдачу, що їх легко водити за ніс. Треба тільки намазати пальці таким запахом, який вони люблять.

ВІЙНА І МИР

Олексія Талімонова

БАТЬКИ І ДІТИ

Розгодована дочка нових українців хвалиться перед своєю однокласницею:

— Ми вчора з татком в ресторан ходили, чого ми тільки там не їли! Омари, лангети, бабею, мінйон... Я так об'їлась, що ледве не лопнула.

Її худенька однокласниця сумно дивиться на неї і каже:

— А чому "ледве"? Що, у татуня грошей не вистачило?

○

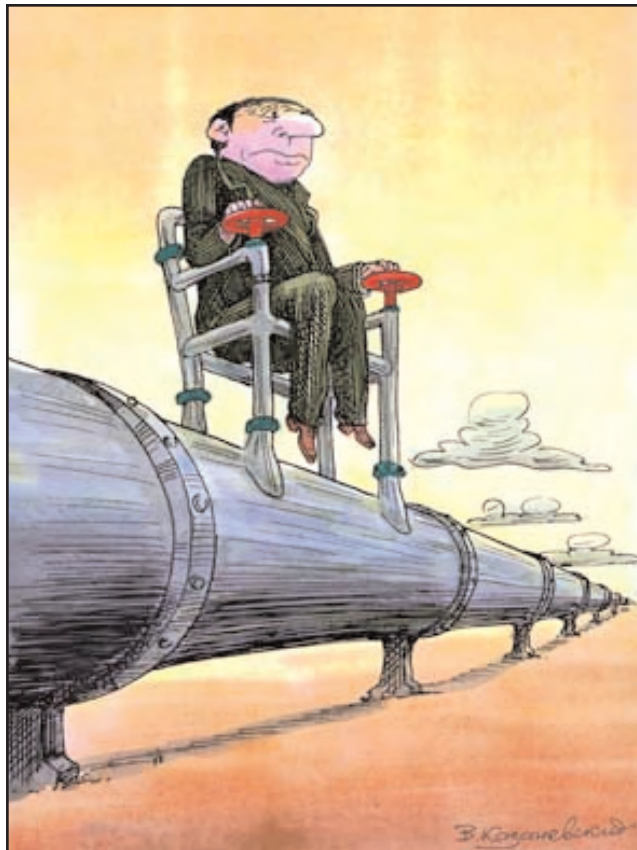
Старий джентльмен вирішив відвідати заміжню доньку. Зайшов у кімнату до внуків, яких давно не бачив. Один внук у цей час читав книжку про авіацію.

— Ким ти хочеш бути, коли виростеш? — запитує дідусь.

— Пілотом, — відповів хлопець.

— Ну, а ти? — звернувся дід до другого.

Внук відірвав погляд від останнього номера "Плейбою" і прорік: — Дорослим, дідусю, просто дорослим.

JOKES ABOUT POLITICAL EVENTS IN UKRAINE

Учитель-поліглот Олег Паламарчук займався німецькою мовою зі студентом економічного факультету Львівського політехнічного.

Навчальною темою була банківська справа.

- Як ви гадаєте, що треба робити, щоб стати успішним банкіром? - запитав студент у вчителя.

- Я можу тобі сказати тільки, що не треба робити... Слідуй наступним трьома правилами: перше, не позичай грошей тому, хто їх не має; друге, не позичай грошей тому, кому вони дуже потрібні; і третє, не позичай власних грошей.

The teacher-polyglot Oleg Palamarchuk conducted a lesson in German. The topic was economics and bank business.

"What do you think I must do to become a successful banker?" asked a student.

"I can't say what you should do, but I can tell what you shouldn't do. Follow the three rules: first, don't lend money those who don't have any; second, don't lend money those who need it badly; third, don't lend your own money."

Тисяча і один анекдот Олега Паламарчука

• • •

Учитель-поліглот Олег Паламарчук супроводжував як перекладач одного німецького бізнесмена у його діловій поїздці по Росії та Україні. І вже під самий кінець Олег Паламарчук запитав німця:

- Чи не здається вам, що ваша компанія дуже ризикує, коли вкладає гроші в російську економіку? А раптом Росія розвалиться?

Старий баварець посміхнувся:

- Якщо Росія розвалиться, значить ми, німці чи американці, марно вкладали сюди гроші!

The teacher-polyglot Oleg Palamarchuk accompanied one German businessman in his trip to Russia. And at the end of this trip the translator asked the German:

"Do you understand that your company risks much by investing money in the Russian economy? What if Russia falls in default again and split into parts?"

The old Bavarian smiled:

"If Russia fails, it will mean that we, Germans or Americans, haven't invested money here in vain."

ПОЛІТИКА

Гумореска, спрощено кажучи, — це сміховинка. Ну що ж, самий уже заголовок «Політика» може викликати сміх. Проте не всі з цим згодні: дехто думає, що українська політика — це трагедія. Інші, навпаки, вважають, що це — комедія. А ще треті поєднують ці два означення в термін: це — трагікомедія.

Як зробити гумореску смішною? Як зробити, щоб публіка сміялася? Відомий сміхун Джонні Карсон досягає цього електронно: механік виставляє напис «Смійтеся!» або «Аплодуйте!» — і люди слухняно регочуть. Коли ж хтось не підкоряється й замість сміху викрикує «Бу-у-у!..», Джонні видає заздалегідь приготоване побажання такими словами, що їх у словнику Вебстера не знайдете.

Ми сміємось без електроніки, а як хто протестує, можна йому хіба що палець показати — але уважайте, який. Найбезпечніше — мізинець. А побажання — «нехай вас качка копне».

Вернімось до гуморески, цебто до політики. Кожна нація має улюблений спорт, яким вона прославляє свою

країну: англіїці — поло, шведи — лижви, американці — бейсбол, еспанці — бої з биками, чехи — теніс, французи — «тужур-амур», поляки — пиво. А українці — політику. В інших народів це — державна справа, а в нас — спорт. Як може наша політика бути державною справою, коли в нас поки що нема держави? Отож, займаймося спортом. Український спорт поки що не приніс нам світової слави, але якщо ми й далі будемо так завзято його провадити, здобудемо широкий розголос.

У цьому спорті є в нас професійні гравці, а є й аматори. Межа між ними лежить у свідомості кожного політика.

Українська політична преса, звичайно, віддзеркалює політику. На першій сторінці «Свободи» — найважливіші для України справи: «Реген виказує гнучкість»... «Ярузельські заохочує робітників вступити до нової спілки»... «Яка погода в Ливані»... А на дальших сторінках менш важливі справи: наші наукові установи, школи, молодь...

Ми не так дуже цікавимось інтернаціональною політикою, бо чужі політичні дружини не хочуть з нами грати. Маю на увазі не чужих жінок, а професійні й державні чинники. Часом робимо ставку на ту чи іншу американську партію, але завжди на ту, що програє. І звідки ми знаємо, котра програє?.. Що за інтуїція! Може, тому, що звикли до програвання... Ну, та хай собі інші бавляться на міжнародних аренах. У нас свої, не менш важливі справи: наша внутрішня партійна політика. І в неї ми будемо грати до кінця свого життя.

Партійну політику ми провадимо на сторінках газет і на політичних зборах. Їх у нас дуже багато.

Прийшовши додому і пообідавши, жінка сідає на телевізування, посуд миється сам, а чоловік іде голитися, приспівуючи:

*Ой ду-ду! Ой ду-ду!
На політику підю.
Всіх суперників партійних
На лопатки покладу!*

— Що ти там розспівався? Голосніше, бо не чую! — озивається жінка.

— Та оце на політичні збори вибираюся.

— Ізнов?! А чого ж поголився і строкату краватку нацупив?

— Таж мушу виглядати як людина.

— Гм? Уважай! Минулої ночі ти уві сні якусь Чікіту кликав...

— Яку там Чікіту? То ж тебе так по-еспанськи звати!

— Не вигадуй! Моє ім'я по-еспанськи Есмеральда. Вважай, бо я тобі покажу Чікіту!

— А, згадав! Знаєш, ми мусили в нашій банку для етнічного балансу найняти мексиканку, Чікіту. Сидить як лялька при компюторі і такого понаплутувала, що мені вночі страшний кошмар приснився...

— Розкажи мені той сон.

— Та я вже його забув. А що цікавого на телевізорі?

— Лекції вищої математики.

— Тебе захоплює математика?

— Не спеціально. Часом цікаво послухати те, в чім нічогісінько не тямиш.

— Ну дивись, дивись... До побачення. Я вже пішов.

Отож, пішов політик на свій улюблений спорт.

Далі на стор. 7

ПОЛІТИКА

Які ж кваліфікації мусить мати український бездержавний політик?

По-перше, залізне серце, міцні кулаки і добрі ноги. По-друге, гімназійну освіту і докторський диплом. По-третє, вміти годинами промовляти і не зімліти. По-четверте, не здаватися навіть тоді, як карти биті.

Якщо вам одразу не вдалося побороти опонента, не впадайте в розпач: іншим разом пощастить. Поки що можете себе заспокоїти розмовами зі своїми однодумцями.

— Так то ж такий дурень, такий невіглаз!

— Згоджуюсь, до того ще й бевзь! Але, може, це засміливо висловлено: як-не-як, він має докторат.

— Меценасе, хіба ви не знаєте, що є два сорти дурнів: такі, що дурнями народилися, і такі, що дурнями з університету вийшли. Так оцей не народився дурнем, він вивчився на дурня.

З дипломами буває морока. Часом опонент з політичної теми перескакує на особисту і починає так підступно-солодко:

— Я захоплений вашою ерудицією! Та й не дивина: докторат з УВУ! А чи можна дізнатися, з чого ви маєте той докторат?

— Із тисячі доларів, — признається політик.

— Ну, це я знаю, але з якої дисципліни?

— З агностики. А... А дозвольте мені, в свою чергу, спитати, де ви здобули свій докторат?

— В Італії, в Помпейському університеті імені Везувія.

Кожний політик мусить бути добрим оратором, цебто

орати свою ниву, поки не виоре до кінця. Спинятися під час промови не можна, бо модератор може посадити на місце. Треба тримати про запас десятків зо два речень і жонґлювати ними, поки знайдеш загублену думку. Наприклад: «Це все не вигадки, а фікція. Всі компетентні компоненти моїх опонентів консеквентно ідентифікують ці абсурди. За відсутністю абсентних моносипів тримаймося наших національних трагедій». Такою фразою можна і вовка злякати!

У наші модерні часи політика — не тільки спорт, а ще й надійна зброя. В українців, крім політики, є ще й наша одвічна зброя — козацька шабля, якою ми махаємо на академіях, бо ми й досі воюємо з турками-бусурманами.

А ще з ким воюємо?

Наш національний гімн запевняє, що воріженьки й самі згинуть, як роса на сонці, то чого з ними боротись і без потреби кров козацьку проливати? Святе Письмо і єпископи наказують нам любити ворогів. Ми так і робимо. З поляками тримаємо «солідарність»; може, і з росіянами не варт воювати — бо ж із ними ми творимо спільний фронт боротьби за звільнення СРСР від росіян. І з євреями боротися не варт, бо ж то — наші найкращі союзники в новій ситуації. Та якби Тарас Шевченко встав та побачив, він і свій вірш переробив би:

*Перед паном Іциком
Ходить Федір цуциком.
І задком, і передком
Перед паном Іциком.*

Ми граємось не в зовнішню, а у внутрішню, міжпартійну

політику. Партій у нас не так багато, яких десятка півтора, але кожна готова до бою в кожний час. З такою войовничістю будь-яку війну виграєш. Або програєш...

На відміну від інших націй, у нашій спорті беруть участь головню старші люди. Американські політичні спортсменці стараються позбутися гравців по тридцятці. А у нас — чим старший політик, тим солідніший. Він із корінням урісся в партію, і нічим його не викоріниш. Української молоді в нашій спорті майже не помітно, та й що вони в тім розуміють?! У старих за плечима досвід, блискуче минуле, наука, як відживати після поразки. А в молодих що? Гамбургер з Мекдоналдсу! Політика зачіпає їх тільки тоді, коли їм не дозволяють одружитися з дівчиною, батьки якої належать до протилежної партії... Можна було б і без дозволу, але тоді батьки не влаштують Великого Весілля, хати в придане не дадуть... А тепер же тяжкі часи — інфляція...

Часто партійна політика доводить до того, що дівчина заспіває:

*Ти до мене,
Ти до мене не ходи,
Я тобі не рівня,
Бо ти хлопець-мельниківець,
А я бандерівна.*

Розповім вам історію одного кохання. Кохалися вже кілька літ Ольга і Володимир. Забажали одружитися. Думали — батьки будуть дуже раді: українець! із українкою! Але справа в тім, що Володимир належав до церкви Володи-

Далі на стор. 8

ПОЛІТИКА

мира і Ольги, а Ольга — до Володимира без Ольги. Ревні та побожні батьки Володимира не згодні, щоб молоді повінчалися у Володимира; а не менш побожні батьки Ольги поставили вето на одруження Володимира і Ольги в церкві Володимира і Ольги. Під тиском батьківських благань Ольга так заспівала своєму коханому:

*Ти до мене,
Ти до мене не ходи,
Хоч любимось здавна,
Бо ти хлопець католицький,
А я православна.*

Чим же закінчилась ця історія? Ольга одружилася з ірландським «тракдрайвером». Ох, ті діти!

— Мироне, може, б ти на доповідь зі мною пішов?
— Я бизі, дед. Пікчер на підлогу вішаю.

— Що ти мелеш! Оце так тебе навчили вчителі в школі українознавства? Картину вішають не на підлогу, а на стіну.

— Ват'с де дифференс?

— А те, що на підлогу видряпатися не можна, а на стіну можна.

— О-кей, тат. Дат'с фані. Але он надворі такий дощ, що коти й собаки з неба падають. Як можна в такий рейн іти на збори? Краще дай мені тіста, я піду в дискотеку.

Ну хіба така молодь надається до політики?! А все ж треба їм турчати у вуха, щоб потім, коли що станеться, нагадати: «А я ж тобі казав...»

Підемо ж на політику.

Починається все лагідно,

погідно, ввічливо, часом навіть із молитвою. Якщо без молитви, то хоч із кадилом: «Вельмишановні й високодостойні панство меценаси, доктори, знамениті маестри, лавреати, надзвичайні професори, професіоналісти... незрівнянні, неперевершені, світової слави...» І так далі. Ні одної простої людини в залі немає.

Промови починаються піянісімо, солодко, ввічливо. Перед нами ж велика мета — «привернення» (не повернення, а «привернення»!) нашої державності. Отак собі літає та державність, як повітряний балон, і не знає, де дітисся. Варт її «привернути», і вона вже в руці. Вся справа тільки в тім, чия рука вхопить той балончик. І кожна партія простягає обидві руки.

— Це мій балончик!

— Ні, мій!

— Як у вас на те права?

— У нас — історичні.

— А у нас — праісторичні!

Коли ж доходить до історії, починаються екскурси в минуле. І як не крути, виходить, що найбільше нам нашкодили свої рідні вороги.

Одні вихваляються своєю легендарною хоробрістю в чужих дивізіях, а інші таких називають колаборантами.

— Який я колаборант? Я тільки співпрацював навіть не з ворогом, а під ворожою окупацією, щоб не вмерти з голоду.

— Ага, признаєтесь? Так і запишемо в книгу історії. А ваша жінка ще й тепер колаборантка!

— Та ні, вона не колаборантка, а лаборантка. А ти — хрунь. А твоя жінка — хруніха. А твої діти — хрунята.

(Прошу звернути увагу: вже перейшли на «ти».)

— Як ти смієш ображати мою жінку? Забув, як колись за нею бігав, поки вона тобі дулю не показала? Якщо ти про те забув, то, може, не забув, що одне моє хрунятко заручене з твоїм безрогим сином! Я відкликаю весілля!

Політика відступає на задній план, бо вже зал для весілля зарезервований і запрошення розіслані. Свати подають один одному руки і замовкають.

Але що діється в залі! Голова зборів закрив програму, проте ніхто не йде додому. Лайка не вгаває. Важкі слова літають як хижі круки, сідають на голови супротивників... Ллються помиї, б'ються черепки... Коли забракне лексики, позичають із советських рептильок: «людоненависники», «братовбивці», «юди», «крокодили з рилами динозаврів і хвостами хамелеонів», «скажені бики», «тхори», «мерзенні чоботолізи», «наці»...

І між тим усім — нейтральна особа — сторож клубу. Кличе політика до телефону.

— А хто дзвонить?

— Якась Чікіта...

— До чорта! Я ж їй казав, щоб не дзвонила! Прошу сказати їй, що мене нема.

З голоднілі політики помалу розходяться, не долаявши до перемоги.

Прийшов політик додому. Думав: жінка з вечерею чекає. А вона на нього з мокрим рядном:

— Так де це ти був?

— Я ж сказав, що на зборах.

— Не бреш! Я дзвонила до клубу, й мені сказали, що тебе

Далі на стор. 9

ПОЛІТИКА

там нема.

— А... А коли ти дзвонила?

— О третій годині.

— Так то ж була Чікіта!

— Ні, то була я. Навмисне сказала, що Чікіта, щоб тебе зловити. В Чікіти ти, мабуть, і був. Оце така політика!

Не завжди наші політики

сваряться. У нас є такі

чудові нагоди, як похорони, де ніколи не лаються.

Навпаки, там так вихваляють, що, здається, ще один суперлятив — із такого дива покійник оживе і скаже: «А я й не знав, що я такий чудовий!»

Один з присутніх мовив до свого супротивника, що стояв поруч смирний, як ягнятко:

— Це був мій однодумець. У надгробній промові ви так його вихваляли! А мене за те саме лаєте.

— Так ви ж іще живі. Умріть, то я вас ще краще похвалю!

Кадило у нас працює не тільки на похоронах, а й на виставах. Кожна партія підтримує своїх артистів і підносить їх за те, що вони підносять партію.

Затанцює хто на сцені —

Кричимо як навіжені.

Бумкне хто на фортеп'яні —

Від утіхи ми аж п'яні:

От де геній! От талант!

Срібло! Злото! Діамант!

Всі ми любимо кадило,

Бо кадило — добре діло.

Щоб дістати склянку кави

Чи хоч усмішку ласкаву,

Чи хоч келишок води,

Спершу людям покади.

Після кадила настає мир і благодать. Але як зробити, щоб мир тривав, щоб ми не

воювали і не лаялись між собою?

Перш за все, лаймося культурно. Але ж те, що культурне, — не політичне. А те, що політичне, — не культурне.

Лаятись політично треба вміти. Часом до наших взаємних компліментів прислухаються чужі люди, вони ж і нашу пресу читають. Як дізнаються, що ми один одного колаборантами називаємо, то й у списки кандидатів на депортацію внесуть.

«Привернути» незалежність можна тільки об'єднаними силами, відсіявши тих, що не з нами. Об'єднаними силами івців, енців, ерців, інців, істів і нітудинісюдистів! Сварімось на здоров'я, але вважаймо на слова — вони бувають небезпечніші від куль.

Гуртуймося навколо спільного для всіх нас, що нас єднає і наснажує: гопак, писанки, борщ, вареники, голубці і вечір з оселедцем. Тоді і «привернемо» нашу незалежність.

Ганна Черинь. 1982

Павло Глазовий

ФАНТАСТИЧНА ЖІНКА

Стрів на вулиці Матвія Панько Сарана.

— Здрастуй,— каже,— познайомся.

Це моя жона.

Леді істинно сучасна,

Спонсор і банкір,

Фантастично еротична

Женщина-вампір.

— Дуже радий, дуже радий!—

Вигукнув Матвій.

Цмокнув жінку в праву ручку,

Поклонився їй,

А Панькові тихо мовив:

— Я не доберу,

Як ти міг узяти жінку

Отаку стару?

Видно, старша літ на двадцять?

— Ні, на двадцять п'ять.

Так грошви ж в моєї киці

Свині не їдять.

А Матвій на вухо шепче:

— К бісу та грошва,

Як вона сліпа на око

Та іще й крива.

— Ай,— махнув Панько рукою,—

Хто з нас без гріха.

Не шепчи мені, бо киця,

Як пеньок, глуха.

— Ти, як видно, закохався

В неї без ума.

“Киця, киця”— наче в неї

Імені нема.

— Тьху!— Панько сердито плюнув

Тут не в цьому суть.

Я не можу пригадати,

Як цю жінку звать.

Клієнт вивчає рахунок в ресторані: — Щось я не зрозумію? Салат — 5 доларів, біфштекс — 20, десерт -15, пляшка вина - 25. Всього 65. А у вас написано разом 110. Як же так вийшло?

— Ну, значить, не вийшло, - скромно відповідає офіціант.

Як став славний Данилович
 На чолі держави,
 Замість голів на Вкраїні
 З'явилися глави.
 Замигтіли на екранах
 Два однофамільці
 І ми себе почували.
 Мов якісь тубільці.
 Перший всюди з президентом,
 Другий – з інструментом.
 Один учив українців,
 Як їм жити далі,
 Другий шкварив про шаланди
 Полниє кефалі,
 Сам Данилович по гривні
 Назбирав потрошку,
 Щоб для старшого купити
 Імпортну гармошку.
 Сам Данилович, до речі,
 Непогано грає:
 Як ушкварить на гітарі,
 Серце завмирає.
 Навіть Ріхтер не зіграв би
 Краще на роялі
 Баркаролу про шаланди
 Полниє кефалі.
 А якби наш Данилович
 Грав ще й на бандурі,
 Це було б щось неймовірне
 В світовій культурі.
 Уявімо, любі браття,
 Ось таку картину:
 ...Тихесенький вітер віє
 З поля на долину.
 Сидить Кучма на могилі,
 На бандурі грає,
 А навкруги міліція
 Як мак процвітає.
 Розступились податківці

І в широке коло
 Вийшла Юля Тимошенко
 І співає соло:

– Молода я, молода,
 Але дуже вчена,
 Не торкайтеся, бо я
 Неприкосновенна.
 Грай, бандуро, вигравай,
 Бо я ж, молоденька,
 Не боюся Пікуна,
 На боюся Литвина,
 Кругом пальця обвела
 Навіть Потебенька.
 А мій свекір – молодець,
 Хоч кого затурка,
 Але взяв та й попав
 У полон до турка.
 Не пускають свекоронька
 На Вкраїну милу... –
 Оточили податківці
 Високу могилу:
 – Благослови, отамане,
 Нам на турка стати
 Та схопити у Стамбулі
 Цього супостата,
 Та приперти на Вкраїну,
 Взявши під лопатки,
 Та витрясти з бусурмана
 Долари й податки!

А Данилович гукає:
 – Рано ще до турків!
 У нас дома вистачає
 Здодіїв і вурків.

То не чаєчка кигиче,
 То не кряче галка,
 А ридає в Конотопі
 Вітренко Наталка...

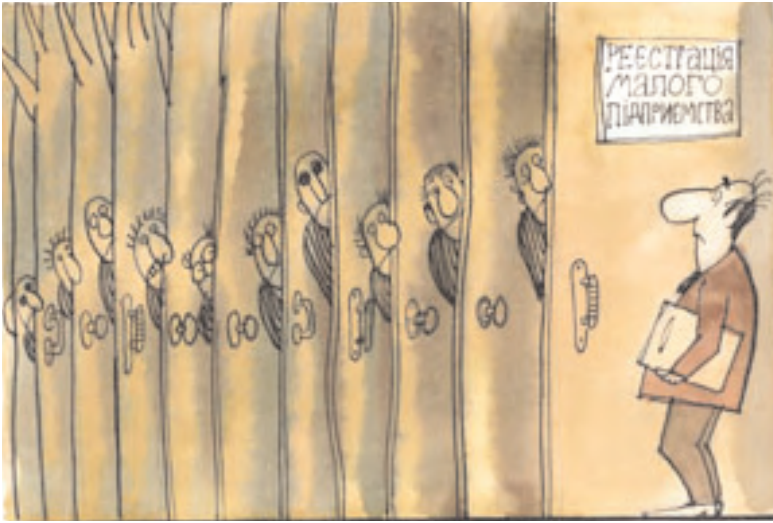
– Хто копійку вкраде,
 У тюрюгу сяде,
 А хто вкрав мільйони,
 Той пише закони...

А тим часом Ян Табачник
 Без акордеона
 У вишиваній сорочці
 Виводить Кобзона.
 У Кобзона за плечима
 Козацька рушниця,
 А на поясі мобільник
 І порохівниця.
 І бандура знов заллється
 Дзвоном-передзвоном
 Заспіває Данилович
 Дуєтом з Кобзоном,
 Як у Царгороді
 На риночку
 Хлище свекір
 Мед-горілочку.

І зрадіє Тая,
 Тая золотая,
 І Кобзону скаже:
 – Я тебе вітаю!
 Ти знайшов для себе
 Кращого партнера...
 І нова в культурі
 Почалась би ера,
 І пішли б реформи
 В побуті й культурі,
 Якби вмів Данилович
 Грати на бандурі.

Добре відомі подружні страждання Сократа. Проте, незважаючи на них, він радив: "Одружуйся за всяких умов. Коли тобі трапиться добра жінка, ти станеш щасливим, коли зла — станеш філософом. А це добре для кожної людини.

Олег Паламарчук: Анекдоти для знайомства Jokes of Introduction

Учитель-поліглот Олег Паламарчук розмовляє по телефону із видавцем, який зацікавився його творчістю і збирається щось видати.

- Ще раз назвіть ваше ім'я та прізвище, - допитувалися на другому кінці проводу.

Зв'язок поганий, шипить, ледве чути співрозмовника. Отож автор по буквах називає своє ім'я та прізвище:

- Олег Паламарчук: О - один; Л - люб'язний; Е - екстравагантний; Г - гуцул; П - пропонує; А - анекдоти; Л - легенди; А - англійською; М - мовою; А - американцям; Р - росіянам; Ч - чукчам; У - українцям; К - китайцям.

The teacher-polyglot had a telephone talk with a publisher who was interested in Oleg Palamarchuk's work and was about to publish them. The telephone connection was poor.

- Please, spell your name again,- asked the publisher.

- Oleg Palamarchuk: O - one; L - loving; E - extravagant ; G - gutsul (guy); P - proposes; A - all; L - lovely; A - amigos; M - many; A - anecdotes; R - read; C - cite; H - hear; U - understand; K - know.

Учениця запитала вчителя-поліглота Олега Паламарчука, чи був він в Америці.

- Звичайно,- здивувався вчитель-поліглот.- Моє ім'я всі американці при зустрічі по кілька раз на день згадують!

- Невже?- зробила великі очі дівчина.
- Правда, вони вимовляють його за-дом наперед: не „Олег“, а „Гело!“ (Hello!).

A schoolgirl asked teacher-polyglot Oleg Palamarchuk if he had ever been to America.

- Sure,- said teacher-polyglot.- Americans mention my name when greeting each other. However they spell my name backwards. Instead of "Oleh" they say "Hello".

Цікаві запитання

1. Цікаво, чому жінки не вміщують оголошень про знайомства на пляшках з пивом?
2. Цікаво, чому оголошення і фото про розшук злочинців друкують на конвертах? Чи не краще було б друкувати їх фотографії просто на марках?
3. Цікаво, як виглядають жінки після пластичної операції, зробленої хірургом, кабінет якого прикрашений картинами Пікассо?
4. Якщо чоловік висловить свою думку в приміщенні, де нема жодної жінки, чи він також неправий?
5. Цікаво, яка швидкість темноти?
6. Цікаво, для чого лікарі стерилізують голки для смертельних ін'єкцій?
7. Якщо надворі нуль градусів, а завтра вдвічі холодніше, то яка температура очікується завтра?

МУДРАГЕЛІ

- ⇒ Розумними ми називаємо людей, які з нами погоджуються.
- ⇒ У його багатому лексиконі не вистачало одного слова — доброго.

СТАРІСТЬ — НЕ РАДІСТЬ

- Боже, мені здається, що в мене вже не лишилось пам'яті!
- Що ж тут дивуватись, ти віддавала мені її потрохи кожний день всі тридцять років.

Якщо встаєш вранці стомленою, хоч вночі не забавлялась, це значить, що прийшла старість.

Якщо банк присилає тобі безплатний календар щоразу на місяць часу, це значить, що прийшла старість.

— Моє тіло вже не таке, як було колись. Навіть коли я роздягнуся догола, мені хочеться вдягнути щось зручніше.

Генадій Гвинт

АЗБУКА ХВОРІБ ЛЮДЕЙ ПОХИЛОГО ВІКУ

А_ртрит ламає кості
Б_олить права нога
В_олосся випадає
Г_оліє голова
Г_ази в кишках бушують
Д_ихати не дають
Е_нергію гальмують
Є_ство моє псують
Ж_ивіт мій роздувають
З_убів усіх нема
І_шиас докучає
І_жа теж несмачна
К_ашу пісню вівсяну
Л_ожкою рано їм
М_олоком запиваю
Н_есмак в роті моїм
О_чі посоловіли
П_олова в голові
Р_адикулїт вчепився
С_пина болить мені
Т_иск крові зависокий
У_ста сухі й терпкі
Ф_ігура форм не має
Х_олоші замалі
Ц_ибулю споживаю
Ч_асник і хліб я їм
Ш_ашлик вже заважає
Щ_елепам моїм
Ю_шку картопляну
Я їм тепер щодня
Ь м'який знак зм'якшує
букви, а не моє життя.

Старість — це коли ти спиш, але інші думають, що ти вмер.

СТАРІСТЬ — НЕ РАДІСТЬ

— Ти знов забув зняти памперс!

*If you look in the mirror
and see a beer belly,
bald head, big red nose,
varicose veins, and a
complexion like leather,
...Look on the
bright side...
at least your eyesight
is OK!!*

Ти дивишся у дзеркало і бачиш живіт, мов барабан, лисину, великий червоний ніс, варикозні вени... Не засмучуйся! В тобі є щось і доброго. А це — добрий зір.

Вік і здоров'я не завада для винахідливості, була б жінка гарна

Вік важливий тоді, коли його вознесли в сан

BARBIE + KEN AT 50.

Барбі і Кен у 60.

NATURE'S WAY OF SAYING
"NO HARD FEELINGS".

Імпотенція — це природний спосіб сказати: "Я вже не почуваюсь твердим..."

AT LEAST THAT'S WHAT THE CHICKENS SAY

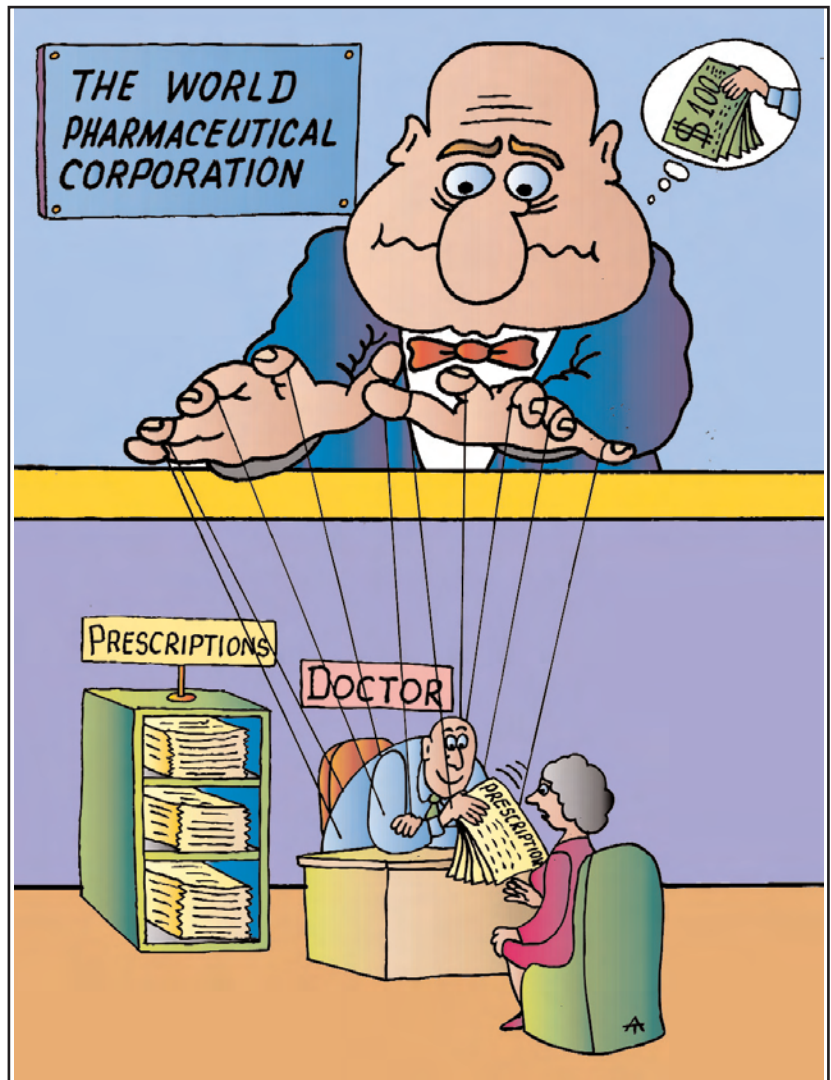
Порція сміху кожний день — це корисніше, ніж курячий суп. Принаймні так радить Стара Курка

ПОДАРУЙТЕ КОМУ-НЕБУДЬ "ВСЕСМІХ".

ВЕСЕЛИЙ ЖУРНАЛ —
НАЙКРАЩИЙ
ПОДАРУНОК ДЛЯ
КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ

ГУМОР З КАЗАРМИ

- От заб'ється туалет, побачимо, де ви умиватися будете.
- Ось ти там, куртку або зніми, або я тобі її зараз одягну.
- Всі в окопи, решта за мною!
- Всі ваші неприємності від того, що верхній гудзик розстібнутий.
- Всі висуваються в тому напрямку і відпрацьовують питання в якості екскаватора.
- Всі як один — на крос! Не можеш бігти — повзи. Всерівно іди.
- Всі гудзики повинні бути пришиті намертво, як шлагбаум.
- Все навколо сміття прибрати. З віниками я домовився.
- Всім відомо, що я не читав, не читаю і ніколи не буду читати нічого, окрім Статуту.
- Всіх відсутніх вишикувати в одну шеренгу!
- Згадайте про своє майбутнє!
- Вхід — це отвір іззовні всередину, у зворотньому напрямку, що називається виходом.
- Вхід в каси зі сторони вбік.
- Ви будете офіцерами-хіміками. Це дуже відповідальна посада, дарма в Чечні в першу чергу вівся прицільний обстріл офіцерського складу.
- Ви будете дуже потрібні, оскільки за підрахунками військових учених, у перші 20 хвилин ядерної війни дві третини офіцерського складу загине і тоді країна буде дуже вас потребувати.
- Ви бачите, ці схеми дуже споріднені, може навіть брати.
- Ви повинні були мені доповісти, що не можете доповісти, оскільки у вас не вдягнути штани.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю ☐ \$45 на рік; ☐ \$24 на 6 місяців; ☐ \$13 на 3 місяці

Bcecmix, 1300 Woodhill Court, Mississauga, ON, L5E 3H1 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca www.Bcecmix.com

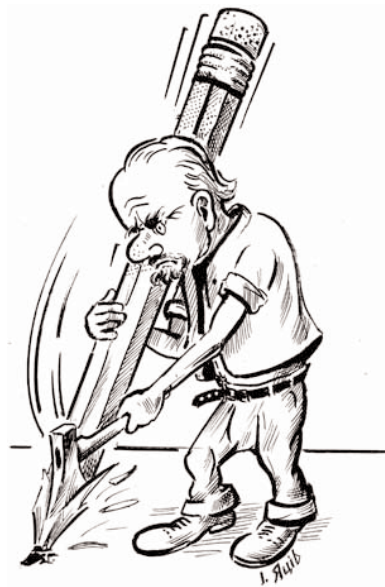
Іван Яців: МОЇ ЛОГОТИПИ

ОЛІВЕЦЬ

Час до часу я творю логоси — пізнавальні знаки — для окремих компаній чи для людей, які завзято займаються якоюсь справою і є цим відомі.

Маю я кума, Мирослава Притуляка, він, як і я, живе у Віндзорі, Онтаріо. Все своє життя він обороняє добре українське ім'я від злословів та невігласів (здебільшого в пресі). Він пише листи у відповідні інституції — і його чують.

У моїй уяві лого для Мирослава Притуляка — це олівець, який завжди гострий.

ПАЛЕЦЬ

Якось Хрещатиком їхав на своїм чорнім "Мерседесі" високопоставлений урядовець-депутат. На червоному світлі з ним порівнявся другий високопоставлений депутат. У його "Мерседесі" відкрилося вікно і звідти висунувся середній палець.

Перший урядовець пожалівся Президентові Ющенку.

А я думаю, якби другий депутат був прикрив пальця фіговим листком, то урядового конфлікту не було б. І депутати включно з Президентом займалися б більш важливими справами.

Дарую їм зразок.

Two Blondes With Hammers

Carol and Donna, were doing some carpenter work on a Habitat for Humanity house. Carol, who was nailing down house siding, would reach into her nail pouch, pull out a nail and either toss it over her shoulder or nail it in.

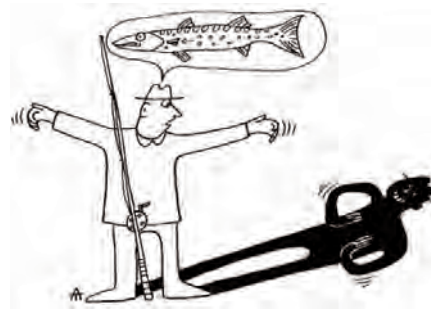
Donna, figuring this was worth looking into, asked, "Why are you throwing those nails away?"

Carol explained, "When I pull a nail out of my pouch, about half

See page 16

Далі на стор. 16

БАЙКИ ПРО РИБАЛОК

Рибалка за цілий день нічого не піймав. Під кінець йому трапився тільки маленький карасик. Чоловік з горя випив пляшку горілки, залишок влив у рот карасику, заштовхав йому шматочок хліба і відпустив. Раптом як заклювало! Через п'ять хвилин йде додому з повним цебром риби і відтіля чує:

— От карась, брехун проклятий! А сказав, що наливають... і відпускають...!

Йдуть рибалки до озера. По дорозі зустрічають старого діда.

— А що, діду, є риба в озері!

— Так куди ж їй дітися!

Просиділи цілий день біля озера — нічого не піймали. Повертаються — той же дід.

— Що ж ти обдурив, діду! Немає в озері риби!

— Так де ж їй узятися!

Одна риба каже до іншої:

— Відійди від мене, від тебе тхне смаленим!

— Куди мені відійти? Ми на одній сковорідці смажимося!

3 літ минулих

Доярка і Мігель

Іван Ярич

Напередодні визначного свята велика партія працівників сільського господарства була нагороджена орденами і медалями. Цей звіздопад нагород не обминув і скромного району, де трудився й щойно спечений журналіст Михайло Отченашенко, якого прозивали Мігель Саваедра. Одна з доярок, М. І. Фраснута, облаговіщилась орденом Леніна. Таке в окремо взятому, затрасканому багном районі трапляється раз на сто років. Ясна річ, з неї мав брати початок бурхливий потік нарисів, зарисовок не лише в районній газеті, де потів Мігель Саваедра. До того ж свіжа партія орденоносців для журналістської братії – явлення героїв народу... Це переоцінка журналістських цінностей, нові словоструми, плани очищення газети од гноїв застою, процентів, свіжі помилки, відрядження, прес-буфети, анекдоти, сварки...

Розпочатити серійний випуск зарисовок, нарисів про трударів дійка було доручено нашому славному початківцю, оскільки в нього ще розум не звихнувся на передовиках виробництва, та й відав він життям сільських парафій.

Відправляючись у найвіддаленіше село району Тулюфу, Мігелик запитав редактора:

– Під яким ракурсом виводити Магду Їкимівну на світ білий?

– Ви її замальовуйте під кутом тритисячних надоїв, – відповів редактор. – І виводьте на якомога вищий рубіж. Щоб іншим за приклад. Щоб читачі побачили, як партія веде, як дбає про людей праці.

– Дивиси, Мігельку, не спаскудь кандидатуру, – радив молодшому старший літпрацівник, коли той покидав кабінет. – Герої нині на дорозі не валяються. Втопи її в сонці, а не в молоці. Сонцем матеріалу не зопсуєш. Не пошкодуй жару, вона того варта.

У Тулюфі Саваедра, як було в ті часи заведено, найперше зустрівся з секретарем парторганізації колгоспу, котрий сидів у червоному кабінеті, обличкованому портретами членів політбюро ЦК, чистив сірником серпасто-зубасті нігті-долота і думав, з ким би то піти похмелитися, аби не позіхати. Саме враз диявол надніс районного газетчика. То вони бігом перенесли розмову до місцевого буфету "Тулюфаночка". Півлітра горілки і закуски сприяли розмові про досягнення тваринників. А вже після цієї алкогольної розминки Мігель заарканив доярку, що йшла смикати своїх засмиканих соціалізмом корів.

Перед ним сиділа ще не стара жінка, що соромилася

Далі на стор. 17

Two Blondes With Hammers

Cont. from page 15 — Закінчення зі ст. 15

of them have the head on the wrong end and I throw them away."

Donna got completely upset and yelled, "You moron! Those nails aren't defective! They're for the other side of the house!"

Дві блондинки з молотком

Катя і Даня вирішили зайнятись ремонтом хати. Катя взялась за молоток і стала прибивати знадвору дошки до стіни. Коли вона брала цвяхи, то одного забивала, а другого викидала через плече.

Здивована Даня дивилась на це якийсь час, а потім запитала:

– Чому ти викидаєш ті цвяхи?

– Тому що половина з них зіпсовані, мають голівку не з того боку, – пояснила Катя.

– Дурненька! – закричала Даня. – Вони не зіпсовані! Вони для іншої сторони хати.

Доярка і Мігель

своїх рук, понівечених тріщинами, як Прикарпаття річками, а лице було давно не прасоване, пом'яте, сяко-так пооране зморшками, як колгоспне поле. Пахло від неї гноєм і тяжким потом, а з пазухи дихало чимось таким, що такого запаху журналіст взагалі ще не зустрічав, напевно, орденоносним. Вся вона була, якби витовчена ціпами. Обзираючи площину, де мали бути в жінки груди, і нічого не зафіксувавши тут, він запитав:

– А де ж ваш орден?

– Я тото не ношу, бо... – мругнула тваринниця. – Він заважє, дзвякає, а мені худоба зірвала нерви...

– Орден заважає? – перепитав Саваедра. – Вперше таке чую, щоб людині заважала нагорода Батьківщини. Це ж ор-д-е-н!!! А не хрен собачий, га? Він би вам фест пасував. Його треба носити, бо ще чого доброго загубите і вас посадять.. И-И-И... Препрошую. А де ви його тримаєте? Хоть би-сте показали. Я ще не видів живого Леніна-ордена.

– Я дала тото дівчинискови, онуці, най сі бавит. То тільки й хісна... Радше би ми дали були яку купійку. Я би си дров на зиму привезла. В писку капремонт зробила. Адівітці, – зашкірилась на кореспондента, як Ленін на буржуазію, – нема чим жорнувати, не писок, а так собі... ротова порожнина... Ми люди сильські. Нам аби гроші, не лупити воші. А мендалі, то для міста. Там тротуари, нема болота. А ту най в болото впаде, то вже вічная пам'іть. Онди такторист Федьо Луцик-пуцик впав у болото, то поки 'го в тракторні калабани знайшли – ангели душу випотрошили і на небо відтарабанили. Нам гумаки більше до лиця, а не ордені. Бог над нами, він усьо чує, він не дасть ми' збрехати.

– Ну, то добре. А за що вам все таки причепили орден? Та ще й найбільший. За карі очі? То не копняка під ... той во, – перейшов до допиту журналіст. – Орден, то є тяжка справа, ний?

– Я так само знаю за що, як і ви. От дали, аби дати. Не було, видно, кому, то мені підсунули. Онди Анні Голопецькі дали 50 рублів премії. То я розумію. Дві фірегі дров мож привезти. І дефіляду справити. А медаль, то таке, бльишка: ні комин заткати, ні свини їсти дати.

Сказане фіксувати в блокноті Отченашенко не наважувався. Не дай Господи, потрапить блокнот в руки КГБ, дристиляту не оберешся. Робив подальшу розвідку.

– Розкажіть, товаришко Фраснута, троха про себе, свою роботу. Як то ви таких висот доскочили?

– А що ту розказувати? Рано дою, ввечір дою, в обід дою. Годую, чищу, пою... Ні свьита, ні неділі.

Люди до церкви, а я – на стайні. Мучуся поверх 20 років з тими задристаними коровами. Аби мої діти такого добра не дочекали... Подивіться ліпши на мої ноги. Які корчі вузлуваті пустили... Як коріні в дуба.

– Нащо мені ваші ноги, Магдо Ікимівно? Я маю про вас в газету писати. Не про ноги. А про здобутки, про орден.

Інтерв'юер при тих словах записав: "Працює 25 років". Це факт важливий. 25 років – не рік. Тут уже поміж цими роками можна фантазувати, вигадувати.

– А в чому секрет ваших успіхів?

– Якщо сказати по секрету, то у воді...

– Даєте коровам підсолоджену воду? Я чував, що биків взагалі споюють цукром, аби вони скоро вагу набирали. Але тогди м'ясо робиться чокулядовим. Може, ви й молоко доїте какаове, га?

– Та де! А ви нікому не скажете, як я вам оповім божу правду?

– Нікому.

– Забожітсь! І перехрестітсь.

– Бігме. А христитисі мені не вільно, бо я маю в партію поступати. Не дай, Господь, хтось увидит...

– Троха підливаю води у молоко, аби більше було. Деколи нас заставляють. Аби план був. Кажуть: странє угля треба много і до хреню. Від молока сила прибуває в тих чорнопиких шахтарів.

– Ага. Але ту нема ніяких секретів. То є прийнятий в СРСР спосіб. Щоб жирність збавити. А з якої ви сім'ї?

– Хіба не видно. Не з графської. З якої сім'ї можна бути, аби корови доїти за мізерію? З хлопської. Біднюцької.

– Ага-га. Всьо понятно. Далі можете не розказувати, – набридло тягнути за язика доярку журналістові. – Я вам сам розкажу про ваше життя напам'ять. Як десь зроблю блуд, поправите. У вас була багатодітна сім'я. За Польщі ви чорно бідували... Меншенькі наймитували.

– А ви відки знаєте? Ви з нашого села?

– Я всьо знаю. То така робота в мене: всьо знати і... Слухайте і не перебивайте. Ваша сім'я перебивалася ледве з переднівку на переднівок. І прийшов золотий вересень 39-го року. Як заснували колгосп, ви пішли доїти корів...

– Вібачте, я не хотіла, але мене заставили стрібки. Але вже говоріт, ви ліпше знаєте, ви – учений, а ми більше друковані.

– Зразу було трудно...

– Ади...Точно! Що я сі набідила, то лиш пан Біг знає.

– А потому пішло. І поїхало. А як ви брали зобов'язання?

– Я не брала. То мені голова колгоспу дав.

Далі на стор. 18

Доярка і Мігель

Казав, що в мене нема сім'ї, нема для кого красти молоко, то й більше надою, як інші. А теперка ще більші зобов'язання взьвів: 4000 літрів. А з того може віти комедія. То вже може бути не молоко, а вода... А він сі лише до мене либи. А чого ти сі либиш? Я сі мучу, а він сі либи. Треба було либитисі тогди, як я була молода...

— Ага. А кілько у вас діточок?

— Двоє. Обидвоє ммм... бенькарти. Від заферми і вперед того голови колгоспу... Я через ферму й не віддаласі. Не було коли. А вам того треба? Буде вже, бо я сі змучила. Пишіт що вам віходи. Газети й так всьо приписуют, як нам надої, потихоньку брешут.

— І де зараз ваші діточки?

— Пішли по руках обі. Покурвилисі. Поки я на фермі, а то цілінькі дні, то вни собі знаходили ліжкову роботу. А потому до физиу (фабрично-заводське училище — Ред.) як пішли, то по нинішній день. Лише дівчаків на літо привозіт д' бабунці. Одні геливо заріхтував таки Шміраків Іван, а друга си найшла в Тернополи. На бавовнопридильні фабриці. Якийсь Ромко-бомко... обслужує.

— А що у вас було интересного в життю?

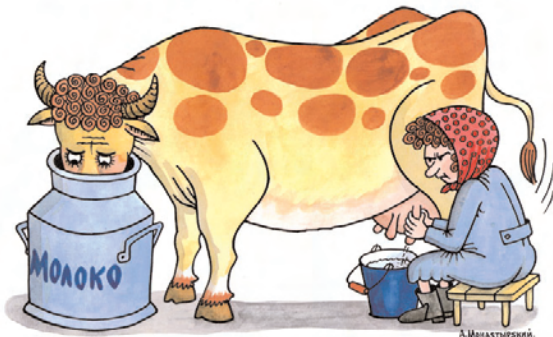
— А ніц! Великий рогатий скот. Ферма. Хфости. Силос... Гумаків не скидаю. Найінтересніше, що ось уже 5 років в мене хата тече, я прошу, аби мені віписали 20 листів шіферу, а голова сі усе до мене либит і обіціє, обіціє.. То є найінтересніше. Бог ми' свідок.

— А ви комуністка?

— Тойво-во... Для рахунку. Приписали мені партію. Вони приписуют всьо і молоко, і партію. Все, аби більше було на папери...

Мігель іще намагався випитувати щось в доярки, але дарма. Навіть загравав, приказуючи:

— Ми з вами колеги. Журналісти і тваринники — підручні партії. Якось буде!

Його уже чекав голова колгоспу з півлітрівкою "Столичної".

На всі запитання інтерв'юера, голова правління відповідав:

— Та шось доїт, якби не доїла, то би гів... мала, не орден. Так що шось доїт і шось має. А попри неї і ми шось гі... маємо, Самурайовичу! — підоймав склянку догори. — За тих, шо лижыт, бо вни впасти не можут. І за тих, шо доят, бо хто доїт, той шось має. За дійних! І за доярів такой! — жартував голова, аби відволікти газетяря від прямих ударів-запитань.

— Героїня каже, що в неї дах має невтримання, а ви...

— А я не маю часу тим займатися... Он в Київ треба їхати. Мені машину віписали легкову.

— За шо? — поцікавився Мігель.

— Я тоже — героїн...

— Шо, і вам причепили орденяку?

— Ньї! Мені лише — "Жигулика". Але я не вибагливий. Най буде вже, як є. Пиймо.

— Я напишу.

— Но-но... Нащо то сі здало? Я — людина скромна. Мені слави не тре...

— Але то...

— Ми зарізали телятко на вашу честь, — вів своє голову. — Ходім. І вас, і телятко завезут в цілосности і сохраннысти... Куди скажете. Всім треба жити. Хоч не всім ордени носити.

* * *

Породілля перед тим, як подарувати світові дитинча, мучиться душевно, і фізично. Її мучить найбільше: як пройдуть пологи, хлопчик чи дівчинка прийде на світ, чи буде маля здоровим і гарним, чи виродком... Перед народженням нового твору, навіть газетної бздюльки, муки-перейми хапають кожного журналіста і творців навзагал, геть аж до брехачів.

Тяжко переносив вагітність нарисом про орденосницю і кітний фактами Мігель Саваедра. Це ж відповідальність. Це ж не про хрена собачого слід написати, а про передовика. Череп його несвіжої голови розігрівався до високої температури, пострілювало в крижах, великий палець лівої ноги виструнювали судороги. Його й сон не брався, коли брався, то якийсь капіталістичний: снились герої капіталістичної праці — загодовані капіталісти з Флоріди, що розведеним водою молоком заправляли свої розкішні броньовані авта. І з них робилися ордени Леніна завбільшки щитів хрестоносців. Тими щитами капіталісти кидали в Мігеля, він несамовито кричав і від власного крику прокидався, чамкав пересохлими губами, знову лягав, та сон не брався, привиджувався доільний

Далі на стор. 19

Доярка і Мігель

апарат на вісім дійок, ще якісь цідилка, автопоїлки і безперечно мукало зарізане телятко. До самунького світанку ламав ліжку, сердито кидаючи власним тілом з боку на бік.

В редакційнім кабінеті Мігель кілька разів всідався за розхлібістаного столика, підпирав лівицею напухлу синонімами голову, що мала вигляд непричесаної копиці сіна, закладав стіл паперами, рвав розпочате, постогнував, брали його передродові кольки, але дитя не прокльовувалося. Й випитий кухоль пива не сприяв.

“То має бути гімн ударнику орденосної праці, – стукало молоточком в центрі мізкового царства його. – І не менше. Не можна йти протореними шляхами. Бо то би був таран проти власної совісті.”

Розпочати писанину допомогло сонце і світанок. Вже в котрий раз вони виручали Саваедру. І не тільки його. Тисячі журналістів повинні завдячувати сонячному промінню, яке роками освітлює і зігріває і їхню творчість, і їхню зарплату, і їхню славу... Вкради злий гном небесні світила з неба, в їх творчості сталася б катаклізма. Навпомацки не натвориш. Це вам не дітей лагодити чи там людей убивати, чи там розкратати соціалістичну власність. Це набагато складніше!

Просидівши до полудня, Саваедра випучив із себе кавалок стогону, з якимись охами-ахами-йойками та пострілюванням... Довше тягнути було нікуди. Над головою сидів відповідальний секретар редакції і покрикував:

– Де в ср.... твоя доярка? Ти шо, хоч номер зірвати? Я вже йду кроком уш до редактора, замельдую, що... Я півсторінки лишив. А ти сі чухаєш, як та корова.

– Ще трошка-трошка, Дмитрович. Я вже кінчаю, кінчаю, кінчаю. З мене мале пиво.

– І сто грам.

– Най буде.

– І закуска.

– Ще й яка!

Притиснутий до стіни Мігель вирішив не вдаватись до філософських сентенцій, а відразу ж проникнути у багатючий світ орденоносиці. Викрити секрети її здобутків, щоб вони стали надбанням інших тваринників району і всіх кому не лінки заробити орден. Нарешті почалося:

“...Село ще спить. Його будять півні та невгамовні пташки...” Тоді автор заспаним селом пустив Фраснуту. Поки вона тупцяла, проник у її мозок. І почав звідти виколошмачувати роздумини. Вона дріботіла на колгоспну ферму. Сонце золотило із-

за... Зупинився, бо не знав звідки золотило: чи з-за горба, чи з-за лісу. Навів довідки. Золотило із-за горба шиферні дахи. Вітерець лоскотав посивілле воло... Гоп-стоп! А може, вона лиса, як той лісоруб, про якого писав, що в нього вітерець роздмухує густий смолянистий чупер. Йому згадалось, як той лисий робітник ходив на нього скаржитись до самого першого райкому, а його за такий “позор”, мало бракувало, аби лісоруб не набив... Викреслив і вітерець, і сивину. Тоді привів він в рух третіх півнів, птахів і сонце, і роси кришталеві, лани пшеничні, і доярку. Дав їм понюхати вранішнього запашного молока.

Велика рогата худоба спокійно ремигала, лизала теляток. Мігель і їх запустив в рух. Все довкола зарухалось, хаотично. Кожне у свій бік, що годі собі з тим усім було дати раду. Усміхнена доярка ще йшла, а корови, виявилось, уже стояли начеку, очікуючи, щоб віддати усе, до краплиночки, молоко, бо вони наче відчують, які високі зобов'язання вз'яла на себе їхня господня, і що “народ треба кормить”, то ж як її можна залишити один на один з тимчасовими п'ятидесятирічними труднощами?

В другому абзаці нарисувати завалилась стара стодола, де в перші післявоєнні роки утримували колгоспне стадо і де починався молочний шлях тритисячниці Магди Фраснутої. І вже на новій сучасній фермі з світлими вікнами, як тільки в старій дах поїхав, поїхали вперед тисячні надої. Потому були раціони, розмовони з своїми лиськами, автопоїлки, механізації... Забрызкотів орден. Гармидер. Збираються збори, де доярка червоніла і все гадала: я така проста жінка, за що ж мені орден, адже нічого героїчного не вгепала. Слово “не вгепала” пререкреслив, написав “не вчинила”, працювала, як усі люди радянські працюють. В ім'я світлого майбутнього. Оце паршиве твердження кілька разів упліталось в канву твору: хоч його туди ніхто не запрошував.

Все повзло на Саваедру з гиком-криком, лізло на перо, ревло, виринали, сміялося, сумувало, фальшивило, випорожнялося не там, де хотів би автор. Корови почали міркувати вголос про чотиритисячні надої, радити доярці, вишукувати резерви – словом, допомагати у скрутні хвилини. Ще й бугай звідкись приплентався до того всього.

– Мігеліку, давай, бо тобі жаба цицьки дасть, – не злізав з бідолаги і відповідальний секретар, якого кортіло випити, бо саме надходила спиртна година.

– Дмитрович, з мене пиво і двіста грам. І кільо м'яса. Я вже даю!

– Ну-ну. Я буду видіти, що ти даш...

Зчинився такий літературний гопак, що Саваедра

Далі на стор. 20

Доярка і Мігель

уже посмикував з голови волосся. Постогнувши, ставив загати, греблі, мішки з піском, дамби, а молоко підіймалось, як вода у повінь. Ревла худоба. Затоплювало ВРХ (велику рогату худобу — Ред.), помисли передовички, півників, навіть невгамовним пташкам зі страху довелося спурхнути, аби не втонули. І сонце вже не золотило дахи оновлених осель, бо вони опинилися під молочною бурхливою повинню.

Мігель, прочитавши написане, зі страху кинув ручку і втік з кабінету.

Старший літературний працівник, що в коридорі закусував цигаркою-димом випите шойно у райкомівським буфеті вино, запитав:

— Що сі стало, Мігельку?

— Молочний потоп. Ти чув коли-небудь за такий потоп? Всього сі топить і мені буде капустець!!!

— Усі потопа — вигадки, — сказав старший літпрацівник. — Я лише знаю, що на нашій землі колись було зледеніння...

— Мій — не вигадка. Я сам мало не втонув. Зара мені затопить Дмитрович так...

До дійсності Саваедру таки тут же повернув секретар:

— Зробив доярку?

Цього було достатньо, щоби Саваедра знову пірнув у молоко. Мігель уже нічого не думав ні про форму твору, ні про зміст. Жадав лише одного: підперти двері нарисом коликом, аби не розсипався і здати секретареві.

— Вродив, — нарешті прорік Саваедра. — Тепер аби пан Біг поміг тото охрестити, то би-м' сі розвізав.

Яких він тільки не підбирав заголовків своєму дитяткові, а всі вони звучали сокира, пила, коцюба, гемблярка — далекі від сочиненого.

Обертав успішні заголовки на всі боки: "завдяки успіху" і "успіху завдячуючи", "Успіх не забарився", "Завдячуючи результатам завдяки", "Орден на гімнастерці завдяки Ленінові", "Молоко — це вічний пошук", "Вирощуйте розумне, вічне, солодке", "Стара доярка борозди не спортить", "Міцні раціони — повні бідони", "Молочна ріка Фраснутої", "Нетелі в строю".

Тоді пішли до прищеплення "центральної" заголовки: "В центрі уваги", "В центрі уваги корови", "В центрі уваги зобов'язання", Потім були в центрі уваги: ферма, рубежі, досягнення... Їм на зміну стали заголовки "передові": "Випереджуючи час", "Попереду М. І. Фраснута", "Попереду передовики"... Тоді — афористичні: "Гоп-шуп

Магдалена, ордени сметана".

Жоден із запропонованих заголовків відповідальний секретар не схвалив, а "зарізав під корінь". Тому замучений творчістю Саваедра був змушений звернутися за допомогою до Івана де Курчамаць ібн Йойшенбаха, який колекціонував заголовки і бібліографічні збірники газетних статей.

— Який тобі, Саваедровичу? — спитав Курча. — Кольоровий чи чорнобілий? — І витягнув зошит для учнів 3-го класу, заповнений краденими заголовками. — Чорнобілий віддам за чекушку, кольоровий — за півлітру. Червоний...

— Давай дешевший.

— Прошу: "Королева ферми".

— О-о-о! Ура! Дуже закручений. Але, аби то не був він антирадянський. Аби мені політику не пришили.

— Яку політику? Адже тут закладено ленінський принцип соціалізму: хто не працює, той не їсть. Королева гарує в гноях... Лови мишей, Саваедрович. Це возвеличення людини дійка до королівської кліки.

— Ну-ну. Аби то вішло не всрамно наверх. Як то трафлялося в історії не одинож-ди. Я — побіг до Дмитровича.

— Дмитрович, з мене уже ціла півлітрова флячина купованої, як пропустите оцесь царський заголовок.

А секретар уже насолоджувався кукуріканням півників, та співом невгамовних пташок, грівся до ласкавого вранішнього сонця, що золотило дахи, співав молоко, милувався кисельними берегами здобутків простої селянської жінки, що зазнала великого щастя в Радянськiм Союзi, і хмурився. Він не знав що з тим всим робити, з якого боку починати корчування словесних дубчаків, видушувати водичку з того словесного моря.

— Плящина це — хорошо це..., Мігелю. І заголовок най би був це. Ти піди подивися, в енциклопедію, що то таке є щебіт пташиний.

Отчешашенко послушався.

— То що там пише? — нервувався відповідальний.

— Прочитай уголос.

Коли Саваедра прочитав, секретар сказав:

— Я так і думав. Навіщо писати, коли не впевнений.

— Ну-ну. Що саме?

— У тебе вийшло, що пташиний спів впливає на зростання надойв молока. Це ж вигадка буйного професорського мозку. Так написати може собі дозволити хіба академік. Ти шо, учений-мочений? Отож, пташок заберемо з зарисовки. Згоден?

— Ну-ну.

— Це саме стосується й свійської птиці. Когути п'ють самі по собі, молоко теж прибуває само по

Далі на стор. 21

Доярка і Мігель

собі. І сонця замного. Якби так було насправді, то би вся трава вигоріла від спеки і тоді ніколи не бачити твоєї героїні ордена, як своїх вух. Далі ти пишеш, що "спочатку було важко". А кому спочатку не важко? Навіть дитині, що вчиться ходити. Загальновідома істина. Обійдемося. "Село ще спить..." Якого хрена воно кемарить, коли урожай гине на полях. Це – неподобство! Кричущее! Читаю останню постанову партії стосовно боротьби з бур'янами? Не має права спати село, коли країна закипає будьяками, коли там уже ведмеді завелися. Смерть будьяковим захватчикам! – входив в редакторський раж Дмитрович. – Як на то пішло, то треба було заставити передовичку розбудити село. Що то вона йде собі вулицею, як піжонка. А може, вона де у хахалю спала. Ти звідки знаєш? І, до того всього, вона дуже поволи йде, якби штири дні не їла. Роботящі люди так не ходять, я сам з села, і знаю. Ти шо, намікаєш, що Магда не має що до писка покласти? Словом, неконкретно, неправдиво, а по сему указу, я твої оті всі вихуляси вонні! Най йдуть провітритися... – І він зорав червоним чорнилом добрий шмат, угноєного власною кров'ю твору старанного журналіста.

– Ну-ну... – тільки вимовив Мігель, якому в горлянці пересихало.

– У четвертому абзаці ти пишеш, – продовжував акт екзекуції відсекретар, – "Йдучи, поринула в спогади...". Хірня це – хіровенна. Усім хірням хірня! Патріархальщина це є. Ти, коли йдеш на роботу, згадуєш дитинство? Ти думаєш про те, як би то найскорше похмелитися за чийсь рахунок, як посачкувати, потім випити чи... Чи доти драла в корчі. Хіба не щось подібне в голові доярці? Вона прикидує, як то вкрасти і винести пару кіля комбікорму, троха молока, чи в'язанку конюшини.

– Але так сі пише, так прийнято писати навіть у

великих газетах, Дмитрович! Я нічого не видумую. Партія сказала, комуніст ответів – есть!

– У великих, може, й прийнято, а наша газета маленька, нема де вміщати усілякі бзденьки-теревеньки. – І начальник генштабу газети продовжив викошувати абзац за абзацом з написаного.

– Як накажете розуміти "вранішні даванки"? Які такі даванки? Це ж порнуха. Хто кому дає? Доярка? Е-е-ероттикка...

– Коровячі даванки. Коли худобі дають їсти.

– То при чім тут даванка, коли коровам дають?

– Я протестую! – нарешті не витримав

Отченашенко, бачачи, як рядок за рядком, гине його лебедина пісня орденоносцю. – Це мій літературний домисел! Я маю право факти обігрувати, як хочу. На це я автор.

– Я теж міг запротестувати от, проти такої писанини, – спокійно, студеницею-голосом відповів секретар, – але я чемний. Я тебе поважаю: правлю, мучусь і не каюсь. Прошу, йди до редактора або до заступника, нехай вони тобі скажуть своє схвальне слово.

До редактора Мігель побіг підтюпцем, бо редактор уже третю п'ятирічку не сприймав написаного підопічними. Не мав коли за пиятиками-нарадами. Тому ніколи нікому нічого не креслив. На превеликий жаль, редактора кудись понесла лиха година. А заступник його, якого прозивали Приборкувач сирників, навпаки, так уже старався, так уже старався, що з оригіналів молодих-зелених авторів каменя на камені не залишав.

Саваедра уже каявся, що перечив секретареві. Але ходу назад не було, то подав свою "донечку" заступникові.

– Що!? – було першим словом заступника, коли черкнув пильним оком по перших рядках написаного. – Пташки!? Ах ви, – соловії, ідрона вош! Вони ж уже давно відлетіли у вирій. Давай замінимо їх співом моторів. Село ж нині індустріалізоване. А півні що мають до молока? Вони що: парують корів? Ага, будять село. Що!? А будильники по 4.50 навіщо? А радіо? Відстаєш від життя, коханий. Ми передова країна світу. Ракети в космос летять. На місяці базу металолomu зробили, а ту когутячча паршиве село будить... На хрена тобі сонце, коли є лампочка Ілліча, тоді до лампочки сонце. Ми ж живемо не в першому віці нової ери, а в кінці-кінців 20 століття, чоловіче! Спам'ятайся!!! Стодола? Діалектизм. Хлів – правильно. Але на хрена тобі хлів, як то архаїзм, нині видів, які комплекси грохають, механізовані на 500 голів, не рахуючи телят. З водопроводом, курилками,

Далі на стор. 22

Доярка і Мігель

спеціальними туалетами "навприсядки". Ти хоч був на фермі?

— Не було коли, — правду мовив писар. А в голові йому крутилися неймовірні думки: невже на фермах уже окремо для корів роблять туалети?

Винищуючи слова і міркування Саваедри, заступник уписував над ними свої думи чорнеземним чорнилом. Виходило ось як. Село уже не спить. І тут і там шиферні дахи просторих з світлими вікнами будинків золотять лампочки Ілліча. На бригаді співають дизельні мотори потужних сталевих коней і тракторів, дзеленчать будильники, розбуджуючи щасливих колгоспних селян. З зореносної столиці Москви по динаміках линути позивні і звуки Гімну.

— ...Слухай, Саваєдровичу, то є ручна праця йти селом пішки. Як в орденоносиці нема навіть задріпаного ровера чи мотоцикла? Нас читачі, особливо з райкому партії, можуть неправильно зрозуміти...

— Ну-ну... Але в неї дійсно нема ровера.

— Все одно. Напишемо: "На ферму їде, усміхаючись новому радянському дню, передова доярка Магдалена Фраснута..." А на чім вона їде, то вже друге діло. Хай читачі самі додумуються на чім. Може, й на "Волзі". Їй хочеться співати: "Я сміюсь на повні груди, радію, мов дитя..." "На її грудях в блискітках променів лампочок Ілліча сяє найвища нагорода Батьківщини і рідної партії..."

— Але то люди можуть сміятися з того, бо в неї зовсім нема грудей. Вона така, як ломик. Як вона може дихати на повні груди?.. — не погоджувався Саваедра. — Я вже раз зробив з лисого кучерявого...

— Ну да. Скажеш таке. Може, в неї нема опуклостей, але груди мусять бути. Де ж вона тоді орден начепить, га? Якби вона не мала грудей, то їй й орден не дали б. Партія знає кому орден треба дати. Мовчи і мотай на вус, коли тобі допомагають. Я знаю, що треба і як треба писати. Не нинішній. Думаєш, дурного заступником поставлять? Може, й поставлять, та бюро райкому партії не затвердить.

Таким ось робом заступник переорав, а тоді ще й за собою заволочив. Вийшло з дишлом, а коло того дишла керманич — компартія, що спрямовує цівки молока не тільки в дійницю, але й в напрямку вершин комунізму. З молока він зробив мало що не сметану, набив (уже на зарисовку, бо всю водичку, якою Саваедра розвів нарис, вилив) обручі з високих процентів досягнень, перетягнув шнурами високих зобов'язань... Завершив витвір рефреном із 12 симфонії Шостаковича: "Прикладемо усіх зусиль, щоб перетворити в життя рішення... двох з'їздів КПРС, 13 пленумів. Трудова молочна вахта триває!"

— О, тепер уже може бути, з полегшенням здихнув заступник. — А заголовок твій, Отчотнашенко, до лампочки Ілліча. Треба ідейніший. — Довго не думаючи, приліпив старе, як світ, а тому правильне: "Завдяки турботам партії". З тебе півлітра.

Саваедра футів, як той бик, що запліднював продуктивних корів Фраснутої. Це був літературний розгром. Остаточний. В пух і прах. А він так бажав проникнути у внутрішній світ ВРХ, його ж вигнали з нарису, як гидливого кота.

— Така вже доля клята, — промимрив сам до себе. — Але я не здаюсь! Так починається творчість. — І він побитим псом поплентався до крамниці за півлітрою.

1973, 1998 роки.

Іван Ярич. Долина, Івано-Франківська обл.

СПІЛЬНОЮ МОВОЮ...
— Гав... Гав... ар ю? (How, how are you? — Як ти почуваєшся?)

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

❖ Міняю кімнатного собачку на двокімнатного.

❖ Увага!!! Вчора з нашого зоопарку втекла черепаха. Прохання до того, хто її знайшов, розвернути черепаху на 180 градусів.

❖ Розшукується собака мхнатої породи яка хватає сало, м'ясо, хліб, але не їсть, а харчується власним делікатесом - ковбасою.

Слухайте українську щоденну радіопрограму

ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR на хвилях 1320

від понеділка до п'ятниці
від 7:30 до 8:00 вечора;
в суботу і неділю
від 5:00 до 5:30 пополудні

Редактор Наталія Солтис
Диктор Оксана Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio SONG OF UKRAINE
P.O.Box 2, Station D Toronto, ON M6P 3J5

У Києві на
Подолі.
— Христос
Воскрес, Абрам
Ісакович!
Той пошепки:
— Знаю, мене
вже попередили.

ДЯКУЄМО ЗА ДАТКИ НА ЧОРНИЛО!

- \$100 Пільків Петро. Торонто
\$55 Боднарук Ярослава. Етобіко, Онтаріо
\$50 Дейнега Ніна. Кінгстон, Онтаріо
\$30 Терлецький Михайло. Рочестер, НьюЙорк
\$25 Романюк А. Гвельф, Онтаріо
Ткач Іван. Гамільтон, Онтаріо
\$22 Даровський Володимир. Місісага, Онтаріо
\$20 Бойко-Паар Ірина. Торонто
Мазяр Володимир і Марія. Торонто
\$15 Демків Юрій, Етобіко, Онтаріо
Катрюк Володимир. Монреаль
Павлик Іван. Етобіко, Онтаріо
Фірішак Осип. Чикаго
\$11 Тарчанин Ольга. Парма, Огайо
\$10 Кобаса Александер. Вільямсавн, НьюДже
Когут Маркіян. Торонто
пп. Єременко. Кітченер, Онтаріо
\$5 Лозинський Петро. МаунтБридж, Онтаріо
Бабій Іванна. Гамільтон, Онтаріо
Колос Т. Торонто
Мовчан Зіна. Монреаль
Максимів Осипа. Торонто
Нестеренко Ніна. НіагараФалз.
Пасічник Кирило. Філадельфія
Куйдич Іван. Войнленд, НьюДжерсі
Корніюк Федір. Філадельфія
Столяр Володимир. Парма
Остап'як Дмитро. Каледон, Онтаріо
Атаманюк Ірина. Едмонтон
Салій Михайло. Ванкувер
Сеньків Марія. Оквіл, Онтаріо
пп. Литвинчук. Іслінгтон, Онтаріо
Коцюр Мирон. Монреаль
Бурий Михайло. Торонто
Мещерякова Тетяна. Мейпл, Онтаріо

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

Ніна Дейнега з Кінгстон, Онтаріо, — для братової Анни Доновської в Сиракюз, Нью-Йорк;

Тетяна Герасименко з Carmichael, Каліфорнія, — для кузена Григорія Музики в ІстГановер, Нью-Джерсі, на його 80-річчя;

Оля і Андрій Дрегер з ПринцДжордж, Британська Колумбія, — для Ірини Гречко в Тернопіль, солістки фольклорного гурту "Веселі Галичани";

Ірина Бойко-Паар з Торонто — для своїх дорогих і любимох внуків: Іринки Лунь у Львів, Остапа Луня у Львів, Івана Луня у Київ, Олександра Семенюка у Київ.

ПОДЯКА

Редакція "Всесміху" одержує багато гарних листів (сердиті і гострі вже перестали приходити, їх писали колись). Ми зрідка друкуємо їх, але не всі, щоб не виглядати самохвалами.

Сьогодні ж мені хочеться написати листа двом своїм читачкам: Ірині Бойко-Паар і Анні Гаврись (обоє з Торонта). Вони не пропустять нагоди подзвонити до мене, як тільки одержать свіжий випуск "Всесміху", і сказати добре слово.

Але не це мене зворушило. Пані Ірина багатьом уже подарувала передплату на "Всесміх" — родичам, друзям, а то й просто "розумним людям" — в Україну, Польщу, США, Канаду. А недавно вона подарувала передплату чотирьом своїм онукам! Усім чотирьом! Із своїх пенсійних грошей виписала чека, і на пресфонд, як завжди, не забула. Щира Вам подяка!

Пані Анна Гаврись давно знайома нашим читачам не тільки із списку пожертв, а й своїми віршами-одами на честь "Всесміху". Недавно вона мені подзвонила, і спершу в телефоні звучав лише її сміх: "Країна Розслабонія! То ж треба!" Це вона про гумореску "Вертеп недотеп" Івана Ярича із Долини, надруковану у березневному числі. А потім попросила адресу Ярича, щоб винагородити його талант грошовим переказом.

Я добре знаю пані Анну. Директор дитячого садочка, вдовиця і ще й з новоприбулих — вона великого достатку не має. І все-таки... Яке благородство!

Спасибі сердечне!

Ваша — Раїса Галешко,
редактор.

НАРОДНІ РЕЦЕПТИ ілюструє Іван Яців

З'їж одне яблуко на день
— і лікаря не треба.

Коли на оці вискочить
"ячмінь", треба щоб хтось
плюнув у око.

Щоб мати здоровий зір,
треба їсти моркву.

На наступній
сторінці на
адресній
наліпці
вгорі —

місяць і рік,
коли
"Всесміх" прийде до Вас
востаннє. Не забудьте
вистати чека на
продовження
передплати. Спасибі!

To read ALL issues since 1991

SUBSCRIBE

Щоб читати всі випуски
від 1991 року

ПЕРЕДПЛАТИТЬ

Only \$10

Лише \$10

Очима Івана Яціва

НОВИНИ З ЯСНОВИДСЬКОЇ ПЕЧЕРИ

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publications Assistance Program (PAP) for mailing costs. PMP 76209542, Canada Post Agreement # 60613558

